

Přes noc se ochladilo a bolest v koleni ztěžovala Mileně ráno. Rudý rozbřesk za okny prostupoval mlhou. Dal se čekat mrazivý, ale slunečný den. Copak by mohla trávit takový krásný pozdní podzim v posteli?

Ještě aby se z ní stala kancelářská novinářka: Psát akorát podle informací z druhé ruky? Čerpat hlavně z úředních zpráv ze soudů, četnictva a ministerstva? To by tak hrálo.

Potřebovala vše vidět, cítit, pochopit... Potřebovala vstát.

Léky na bolest našťestí rychle zabraly. Milena hned dostala pořádnou chuť k jídlu. Dala si chleba s máslem a solí. Tak to měla nejradši. A černou kávu k tomu.

Jak listovala novinami, napadalo ji, že svět tam venku je plný palčivých problémů a tady se o nich skoro nepíše. Jen ji to utvrdilo v tom, že reportáž, kterou nosí v hlavě, musí dostat na papír co nejdřív.

Čerstvý vzduch Milenu posílil. Kousek cesty se projela. Ale když tramvaj mījela řadu žižkovských činžáků, ve kterých to čile žilo, vydráždilo to její zvědavost. Na nejbližší zastávce vystoupila.

Mohla právě na jednom ze zdejších dvorků začít její reportáž?

Ten den se chystala psát o utečencích – o lidech, kteří opustili své domovy poté, co si část Čech přivlastnil nelítostný diktátor – o lidech, jejichž domy, byty a zahrádky v Sudetech přestaly poskytovat útěchu a bezpečí. Byla by velká náhoda, kdyby se někteří dostali až sem. Uprchlíky musela hledat spíš v záchytných centrech, v sokolovnách, školách, na židovské obci. A ještě před tím se potřebovala stavit v redakci, kde na ni měl čekat Max Brod. Ale Milena ještě nespěchala...

Mezi oprýskanými fasádami činžáků vystupovaly ulice Žižkova, chodníky se leskly vlhkem po nočním dešti a nad střechami zněla tovární píšťala. Hospody už před polednem hučely hlasy dělníků, na pavlačích viselo prádlo a z otevřených oken stoupala nezaměnitelná směsice vůní – kávy, uhlí a polévek. Doktor mluvil pravdu, když Mileně tvrdil, že chůze jejím bolavému koleni prospěje. Pozorováním se mohla navnadit na práci reportérky a každodenní město jí nesmírně těšilo.

Co ji tak zaujímal na babičce, která věší prádlo, nebo na cizím strýčkovi, co spokojeně hladí kočku? Nejspíš ta jednoduchost. Možná jim trochu záviděla, jak dovedou žít ze dne na den. I když tentokrát se do prostých momentů vkrádalo něco tíživého. Žižkované vypadali, jako by si nechtěli připustit, že i je brzy čekají zlé časy. Klidně by se mohlo stát, že i české domovy přestanou být bezpečné jako ty v Sudetech. A proto musela Milena psát. Varovat je a vůbec všechny Čechoslováky. Psaním sice diktátora nepřemůžete, ale dovedete některým obyčejným lidem ukázat pravdu nebo dát naději i v té nejtemnější chvíli.

A vtom se Mileně rozprskla bublina o nos.

Milena se zastavila a pozorně se rozhlédla, aby zjistila, co že ji to vytrhlo z představ a kam to vlastně došla? Z nosu setřela vlhkou, mazlavou stopu. Příčinu nemusela dlouho hledat. Přímo před očima se jí zjevila druhá bublina z mydlin – a za ní ještě další. Všechny pozlacené matným slunkem.

Když se Milena vzpamatovala, zjistila, že stojí v parku a není sama, koho tahle podívaná udivila. Druhého pozorovatele zaujala mnohem víc. Skoro by se dalo říct, že ho uchvátila. Byl to umouněný, bosý klučina s očima navrch hlavy. Vypadal, jako by se stal svědkem hotového zázraku. Jeho nadšení přišlo Mileně zajímavější než všechny bubliny světa, i kdyby neonově zářily. Klučík náměsíčně našlapoval k místu, ze kterého bubliny vyletovaly jedna za druhou.